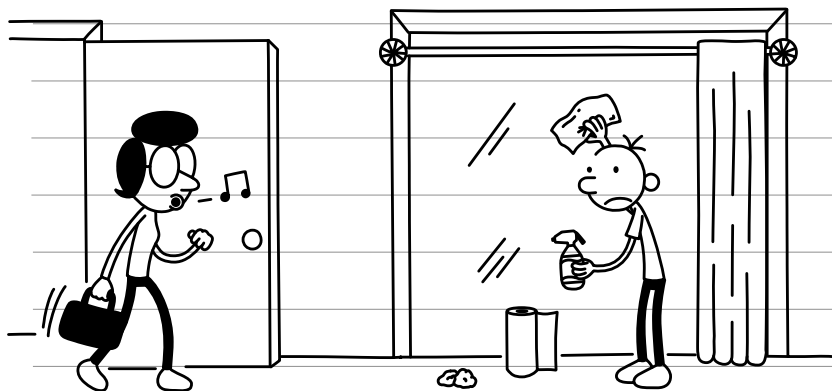

Čtvrtek

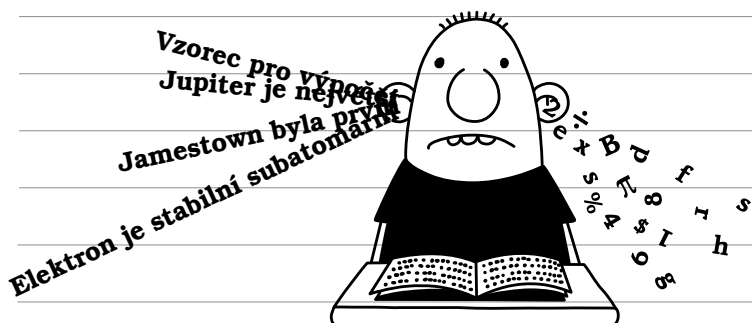
Máma chodí do školy teprve pár dní, ale chová se jako někdo ÚPLNĚ JINÝ. Když se večer vrátí domů, má vždycky dobrou náladu. Dokonce se ani nezlobí, když nemám hotové ty domácí práce.

Tvrdí, že je spokojená, protože ve škole musí přemýšlet, a že my ostatní bychom taky měli zkoušet učit se nové věci.

Ale na tohle já mám svou teorii. Podle mě je v mozku jenom omezené množství místa a to se naplní tak do osmi nebo devíti let.

Takže když se **POTOM** chcete naučit něco nového, musí si na to mozek udělat prostor tak, že se zbaví něčeho **STARÉHO**.

Proto je nejspíš taky škola čím dál těžší. Vždycky, když přijde nová informace, mozek automaticky smaže něco **JINÉHO**, aby na ni měl místo.

Tak třeba já od té doby, co jsme se na přírodovědě učili o fotosyntéze, neumím písemně dělit.

Otázka 1: Kolik je 365 děleno 12?

Nezapomeň uvést postup.

**NEMÁM
TUŠENÍ**

Jen bych byl radši, kdyby si člověk mohl VYBRÁT, co se smaže. Třeba jsem úplně zapomněl kódy k cheatům na Šíleného čaroděje, ale dodneška si úplně jasně pamatuju, jak jsem vyděsil tátu, když lezl z sprchy.

A věřte mi, že bych byl ochotný zaplatit slušné peníze za to, abych TÚHLE vzpomínku ze své paměťové banky smazal.

Táta říká, že bychom já i Rodrick už měli začít uvažovat o tom, co chceme dělat, až vyrosteme, a že si máme plánovat budoucnost už TĚD. Tvrdí, že když je člověk dítě, měl by zkusit co nejvíc různých věcí, aby zjistil, co ho baví, a později věděl, na co se soustředit.

Ale já už VÍM, čím se chci žít. Až budu velký, mám v plánu být testerem videoher. A připravuju se na to už od doby, co jsem začal být dost velký, abych udržel v ruce ovladač.

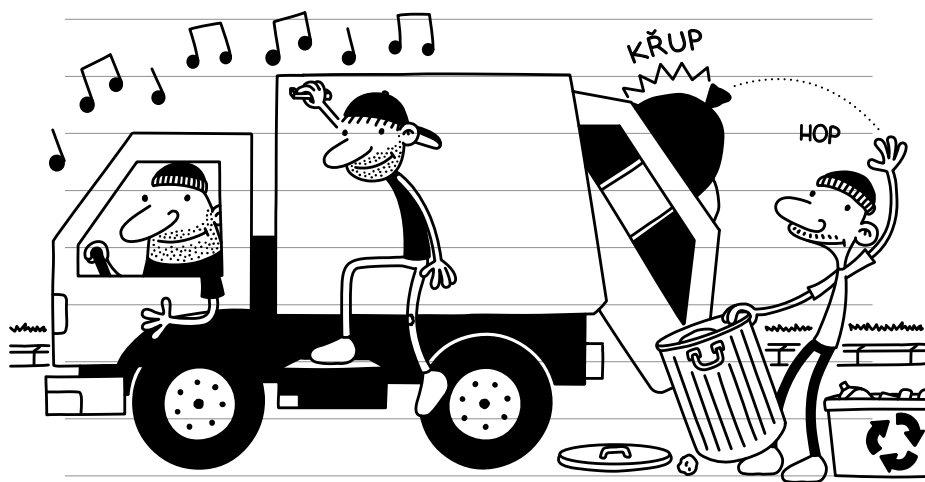
Kdykoli to ale mámě řeknu, nezdá se být dvakrát nadšená.

Máma tvrdí, že bych měl mířit VÝŠ a stát se inženýrem, doktorem nebo něčím takovým. Tvrdí, že když budu celý den hrát videohry a nebudu brát vážně školu, skončím jako popelář.

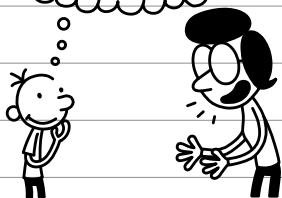
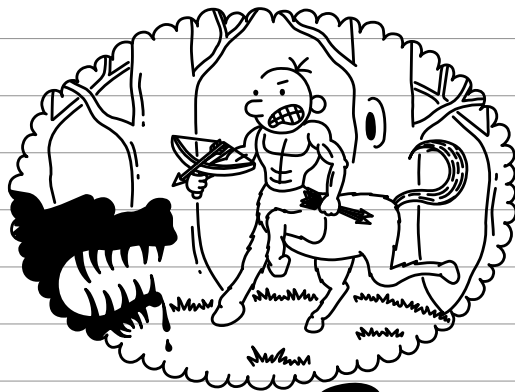
Tak zaprvé, jediný doktor, co znám, je naše dětská doktorka Higginsová, a fakt nehodlám trávit život tím, že budu malým dětem odsávat nudle z nosu.

A zadruhé, být popelář tedy MNĚ přijde celkem jako výhra. Ti chlápci, co u nás vyvážejí smetí, jsou každý den venku a k tomu si pořádně nahlas pouštějí muziku. Takže pokud mi to s tím testerem videohor nevyjde, popelář je docela dobrý záložní plán.

Když jsem byl malý, máma mi vždycky říkala, že až vyrostu, můžu být, čím chci.

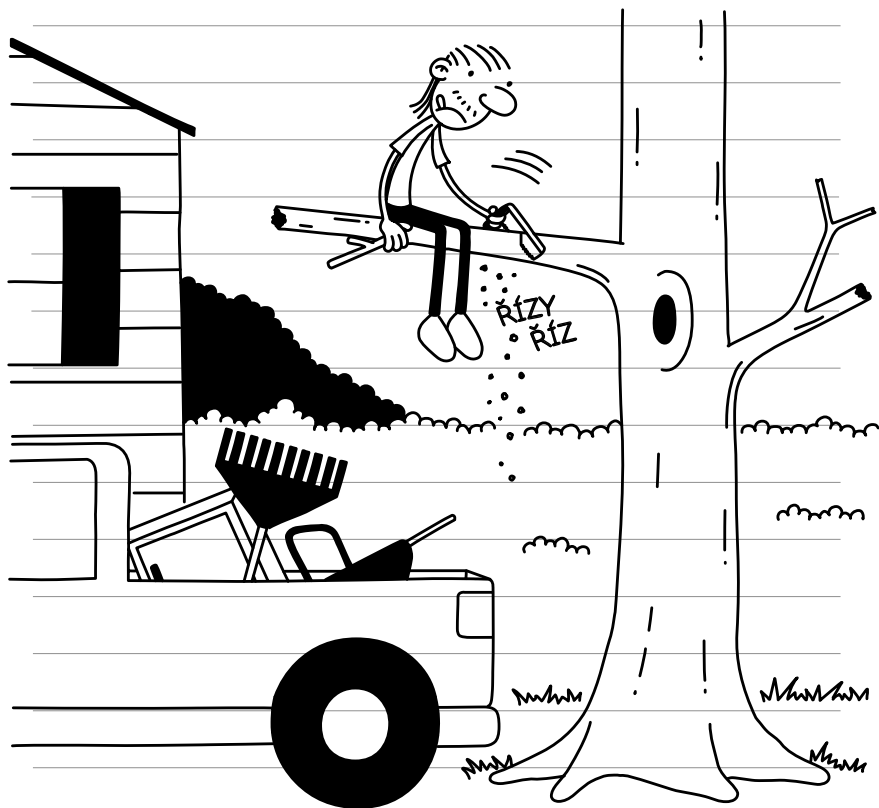
Teprve později mi došlo, že mluvila jenom
O ZAMĚSTNÁNÍ. Tenkrát jsem myslel, že fakt
můžu být ČÍMKOLIV.

Máma vždycky tvrdí, že máme inteligenci v rodině
a že jedna moje prapraprababička prý pomohla kdysi
dávno objevit lék na nějakou nemoc.

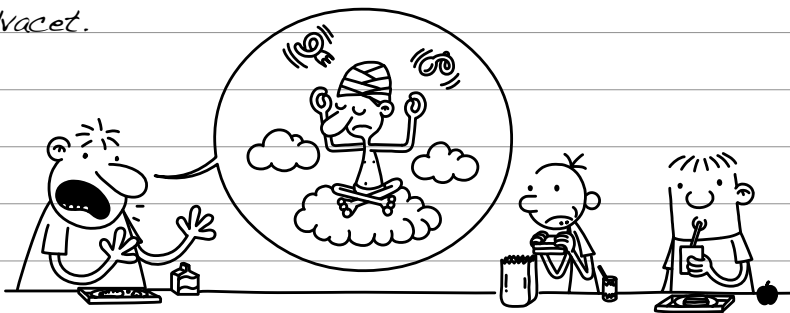

Ale povím vám, že máme v rodině taky dost TROUBŮ. Zrovna minulý týden strejda Gary řezal větev, co mu překážela nad příjezdovou cestou, a zlomil si přitom klíční kost.

Já mám aspoň zčásti stejné geny jako strejda Gary, takže se vůbec divím, že si dokážu zavázat tkaničky. Máma ale vždycky tvrdí, že bych dokázal velké věci, jen kdybych chtěl.

Albert Sandy tvrdí, že lidi využívají mozek jen z osmdesáti procent a že kdybychom mohli dělat úžasně věci, kdybychom využili i těch ZBYLÝCH dvacet.

Tedy kdybych já náhodou přišel na to, jak těch dvacet procent zapojit, tak bych si to nechal pro sebe. Protože kdyby všichni využívali mozek naplno, tak by to bylo totální šílenství.

